

X 783

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΩΤΟΥ

Μαρτυρήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἔτος 1672
τὴν 23 Σεπτεμβρίου

Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἡγουμένου τῆς μονῆς Προασσοῦ τῆς Εὐρυτανίας

Μεγαλνάριον

Ἐθελξε σοι πόθος ὁ τοῦ Χριστοῦ, Νικόλαε μάρτυς, τὴν
καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διὸ τοῖς τυράννοις, παρέδωκας τὸ
σῶμα, ὑπὲρ Χριστοῦ τιθῆναι ὄν καὶ ἐκήρυξας.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Νηστεία, Ἀγρυπνια, Προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβών.

Οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Ἀπόστολοι, παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανούς, τὴν ἱερὰν Νηστείαν ὡς κεφάλαιον τῶν ἀρετῶν, διδάσκοντες πόσον μέγαν ὄφελος μᾶς προξενεῖ, ἐκεῖνος ποῦ νηστεύει καὶ τηρεῖ τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Νηστείας.

Κανὼν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ὁ καταλύων τὴν Μ' Τεσσαρακοστήν καὶ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν τοῦ ἔτους, ἐκτὸς δι' ἀσθένειαν σωματικὴν, ἐὰν ἢ λαϊκὸς ἀφοριζέσθω εἰ δὲ ἱερεὺς καθαιρεῖσθω.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐτίμησε τὴν Νηστείαν, εἰς τὸ Σαραντάριον Ὅρος νηστεύσας ἡμέρας 40 καὶ νύκτας 40 πειραζόμενος κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τοῦ διαβόλου.

Ὁ Προφήτης Ἠλίας διὰ νηστείας ἀνέστησεν τὸν Υἱὸν τῆς Σαραφθείας χήρας γυναικός. Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς ἔλαβε τὰς θεογράφους πλάκας εἰς τὸ Ὅρος Σινᾶ διὰ τῆς νηστείας. Ὁ Προφήτης Δανιὴλ ἐσφάλισε τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ εἶδε τὸν Κύριον ὡς Κριτὴν ἐπὶ θρόνου καθήμενον διὰ τῆς νηστείας.

Ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος ἀνέστησε τὸν Υἱὸν τῆς χήρας Σαμωνίδος γυναικός, διὰ τῆς Νηστείας.

Οἱ 7 Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι διὰ τῆς Νηστείας κατέσβησαν τὴν κάμνον τοῦ πυρός.

Οἱ Ὅσιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔλαβον μεγάλην δόξαν καὶ τιμὴν διὰ τῆς Νηστείας.

Ἡ νηστεία, καθαρίζει σῶμα καὶ νοῦν, καὶ διάνοιαν, καὶ χαλινώνει τὰ σωματικὰ πάθη, ὅπου ἢ πολυφαγία, καὶ ἢ πολυποσία τὰ καταστρέφει. Ποῖος πολυφάγος ἔγεινεν ἀσκητῆς, ποῖος μέθυσος ἔγεινεν φιλόσοφος, ποῖος φιλήδονος ἔγεινεν Ἅγιος, ποῖος σάρκινος ἔγεινεν μέτοχος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν;

Δεχθῆτε ἀδελφοὶ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης τὴν Ἁγίαν Νηστείαν ὡς Μητέρα τῶν ἀρετῶν, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσασθαι, τὸν δρόμον τῆς Νηστείας ἐκτελέσατε, τὴν Ὀρθόδοξον καὶ ἀμείαντον πίστιν τηρήσατε διὰ Πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου του Μητροῦ, τῶν θεοκηρῦκων Ἀποστόλων τῶν Μεγάλων Προφητῶν, Μωϋσέως. Ἡλιοῦ καὶ Ἐλισσαίου, Δανιὴλ καὶ τῶν 3 Παίδων καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων Ἀμῆν.

Ἀθῆναι 9 Μαρτίου 1928 Γεώργιος Ἀ. Βουτέρης Ἱερεὺς ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.

Ἐν μηνὶ Σεπτεβρίῳ ΚΓ'

Ἐορτάζομεν τὴν ἄθλησιν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος ΝΙΚΟΛΑΟΥ τοῦ νέου ἐκ Καρπενησίου.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν στιχ. Ἡ καὶ ψάλλομεν τὰ στιχηρὰ τοῦ Μάρτυρος, Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Φῶς τριλαμπέστατον Μάρτυς Χριστοῦ Νικόλαε, αὔλον σὺν αὔλοις, καθαρῶς ἀπολαύεις, ὄθεν δέομαι σου τὸ ζοφερόν τῆς ψυχῆς μου καταύγασον, καὶ γηθοσύνης πρὸς ἡᾶσι τὰ σὰ τερπνὰ εὐφημήσω νικητήρια.

Φῶς ἐν καρδίᾳ νοερόν Μάρτυς δειμάμενος μαρμαρυγὰς ἐπέμπεις τοῖς πιστῶς προσχοῦσι τὴν πάνσεπτόν σου Κάρραν, ἣν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀπετιμήθης Τρισόλβιε, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν πεπλουτικῶς ἦν παρέχεις τοῖς προστρέχοσι.

Χρυσοειδῆς ἀναδείχθης περιστερὰ λογικὴ περιηγορωμένης μαρτυρίῳ τῷ βέλθμῳ πτέρυγας ἐκτίσω πορφυραγεῖς ἀναπετάσας κατέπαυσας, πρὸς οὐρανίους θαλάμους, ἐνθα χοροὶ τῶν Μαρτύρων συναγάλλονται.

Χαῖρε εὐφραίνου καὶ σκίρτα ἡ Νικολάου Πατρίς, τὸν σὸν καρπὸν πρὸς νύσσαν, τὴν οὐράνιον πέμψας, καὶ στέφος μαρτυρίου παρὰ Χριστοῦ, λαμπροφανῶς ἐνεδύσατο, ὡς καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς νίκης ἐπώνυμος, ἀνεδείχθης Μάρτυς Νικόλαε, Πανσεβάσμιε, ἐν σταδίῳ κηρύξας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ ἐναντίον βασιλέων, καὶ τυράννων αὐτὸν ὁμολογήσας, διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ τῆς φιλῆς πατρίδος καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν τὴν μνήμην σου τελοῦντων πιστῶς, τὸν μόνον φιλόανθρωπον, λυτρωθῆναι ἡμᾶς τῆς τῶν ἀθέων βαρβάρων δεινῆς μανίας.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Βλέπε τὴν Ἐλισάβετ πρὸς τὴν Παρθένον Μαριάμ διαλεγομένην τί παραγέγονας πρὸς με ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μου; σὺ Βασιλέα βαστάζεις καγὼ Στρατιώτην· σὺ τὸν Νομοδότην, καγὼ τὸν Νομοθέτην· σὺ τὸν Λόγον, καγὼ τὴν Φωνήν, τὴν κηρύξασαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Εἶσοδος, τὸ φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. μγ.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συνα-
χθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, τὶς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς·
εἶτα ἐξ ἀρχῆς τὶς ἀκουσταποιεῖσαι ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρ-
τυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, γίνεσθέ
μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐ-
ξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ
εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ
ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔσται παρέξ ἐμοῦ ὁ σῶζων.
Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν Θεός
ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι
ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρού-
μενος ποιήσω, καὶ τὶς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει, Κύριος
ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα,

Κεφ. Γ. α'.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφήται αὐτῶν
βάσανος. ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνήσκειν, ἐλογίσθη κά-
κωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμά, οἱ
δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν,
ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, με-
γάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν
αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐ-
τούς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς καὶ ἐν
καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλόμφουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν κα-
λάμῃ διαδραμοῦνται· κρινουσί ἐθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ
βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιοθότες ἐπ'
αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν
αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῆ
ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. ε'

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν,

καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστου, διὰ τοῦτο λείπονται τὸ βα-
σίλειον τῆς εὐπρέπειας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς
Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς καὶ τῷ βραχίονι
ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ
ἀπλωποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώ-
ρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον,
λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον
ὄργην εἰς ῥομφαίαν συνεπολεμήσῃ, αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς
παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπτῶν, καὶ
ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ
ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανα-
κτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συκλύσωσιν
ἀποτόμως ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαί-
λαφ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνο-
μία, καὶ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δικαστῶν. Ἀκούσατε
οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνω-
τίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις
ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία
παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν τροπᾶρια τοῦ Ναοῦ. Ἦχος Δ'.

Σήμερον ἡ ἀξιέπαινος Ἑλλάς τῆς Θεοτόκου τὴν Εἰκόνα πα-
νηγυρίζουσα, καὶ Αἰτωλίαν συγκαλεῖται πρὸς αἴνεσιν· Σήμερον
τὰ χριστωνύμων πλήθη ἀγάλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων,
ὡς καὶ πρὶν πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες σήμε-
ρον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκδοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύ-
ριος μετὰ σοῦ ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰδιόμελα, ἦχος α'.

Ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς Νικόλαος, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτοῦ,
τὰς ἄνω δυνάμεις εὐφραίνων, καὶ σὺν αὐταῖς ἀγαλλόμενος, νῦν
ἐπίγειον τοῖς πισταῖς πανηγυριν ἠγείρει, καὶ συνεορτάζειν ἡμῖν,
τοῖς δὲ αὐτὸν ἡθροισμένοις, ὡς Χριστοῦ δοῦλος παρεγέγονε, δι'
ὅπερ αὐτὸν ἀξίως τιμήσωμεν, ἀπαύστως πρεσβεύοντα τῷ τῶν
ὄλων Θεῷ δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ Πατρὶς ἡ τοῦ Νικολάου, ἔχουσα ἀντιλή-

πορα, τὸν ἐν μάρτυσιν Ἀριστέα. Αὐτὸς γὰρ τὰ σοφισματα ἅπαντα τοῦ βελίαρ κατήσχυνε, καὶ πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλὰς ἀνδρειοφρόνως ἐπάτησεν ὑπὲρ Χριστοῦ γενναίως ἐναθλήσας, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως πίστεως ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, φυλάττεσθαι ἀτρωτον, ἐχθρῶν ἐπηρείας, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυς Νικόλαε. σὺ γὰρ ἐν σταδίῳ τὸν Χοιστόν ἀνδρείως ἐκήρυξας, καὶ ἐναντίων βασιλέων καὶ τυράννων εὐθάρσως ὠμολόγησας, διὸ καὶ νομίμως ὑπὲρ αὐτὸν ἐναθλήσας, ἀξίως ἐστεφανώθης, κληρουχίας οὐρανοῦ μετὰ Μαρτύρων ἀξιοωθείς, ᾧ καὶ πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ἦχος γ'.

Νεανικὴν ἄγων τὴν ἡλικίαν ἀνδρεῖον εἰδείξας τὸ φρόνημα, νίκης ἐπόνυμε Νικόλαε, τύραννον ἀγριαίνοντα ῥωμαλέως τροπώσάμενος, καὶ αἰσχύνης πληρώσας τὸν ἀμετρα καυχώμενον πάντα γὰρ αὐτοῦ τὰ σοφισματα, ὡς ἀράχνης διαλύσας ἰστόν. καὶ τροπαιὸν στήσας, ἔστις τροπαιοφόρος εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, τὰ γέρα τῶν καμάτων κομιζόμενος, καὶ ἡμῖν τοῖς σὴ τιμῶσιν, αἰτούμενος πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος,

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ὁ σύλλογος, πνευματικὴν χορείαν ἐπιπροθήσαντες, Νικόλαον τὸν ἀήττητον Ἀριστέα. ἀνθεσιν ἐγκωμίων καταστέψωμεν λέγοντες· χαίρεις, ὁ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεά. οἷός τις ἀστήρ λαμπροφανὴς ἀναλάμπας· χαίρεις ὁ τὰς τοῦ παμμηχάνου παγίδας, ἀετὸς ὡσπερ ὑπόκτερος ἐκφυγῶν; χαίρεις ὁ τὴν μορμολύκου κακόνοιαν, ἀδεῶς στηλιτεύσας. Χαίροις ὁ τὸν Χριστόν εὐθάρσως ὁμολογήσας, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἀξίως ἀναδυσάμενος. Αὐτῷ τοιγαροῦν μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ σῆς φίλης πατρίδος, καὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἀξιοθῶμεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσιστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήτον, τὴν ἀβραχῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. Α'. Χαίρεις ἀσκητικῶν.

Δεῦρο μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψεως, καὶ ῥύσαι κεκακωμένους τυρανναῖς ἀπειλαῖς, καὶ μανίας φεῦ! Ἰσραήλιτιδος, ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαιῶσι καὶ ὄρεσιν. Οἰκτεῖρον οὖν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν, παῦσον τὴν ζάλην καὶ σθέσον τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἰκετεύων τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Δένδρον ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ, πεφυτευμένον εὐπρεπὲς ἀναδέδειξαι, ἀνθήσαν δικαιοσύνην, τοῦ μαρτυρίου σοφέ, καὶ τὴν καρτερίαν, καὶ τὴν ἔντασιν, ὡς κέδρος λιθάνου δέ, ἐπληθύνθης τρισόλβιε, ἐν ἐκκλησίαις ψαλμικῶς εὐωδιάσας, καὶ ἀπήλασας μορμολύκου κακόνοιαν. Ὅθεν καὶ τὴν πανένδοξον, ἀπέτεμον Κάραν σου, ἣν καὶ πιστῶς προσκυνούμεν, χρεωστικῶς τε, ἀλλ' αἴτησε κατόπιν σοι πάντας τῶν ἰχνῶν ἀκολουθεῖσαι Μάρτυς Νικόλαε.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος.

Ὅλωσ πεπωρωμένος τὸν νοῦν, ἐσκοτισμένος τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν οὐ τρέμω τὴν καταδίκην, οὐ τῆς γεένης τὸ πῦρ, ἀλλὰ χοίρων μᾶλλον ὑποσύρομαι, κακῶς ὡς αἰχμάλωτος, ἀπωλείας εἰς θάραθρα, καὶ χοῖρος ὡσπερ τῷ βορβόρῳ ἐνήδομαι, ὡς τί γένομαι, ποῦ προσφύγω ὁ ἄθλιος; δεῖξον τὴν ἀκατασχυντον, πρεσβεῖαν σου. Ἐνδοξε, νῦν ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐκ λάκκου τάλαιπωρίας ἀνάγαγε ψυχὴν τὴν ἀφρόνως παροργίσασαν τὸν φύσει, Θεὸν μακρόθυμον.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Διὰ πόθον Χριστοῦ τρισμάκαρ Νικόλαε, τὸ σῶμά σου, παρέδωκας εἰς μάστιγας καὶ βλαῖον θάνατον. Ὑπὲρ φύσιν ἠγωνίσθης, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Χριστός σοι ἀμείβεται καταφρονήσας γὰρ φθειρομένης σαρκός, καὶ προσκαίρου ζωῆς, ἐφθασας εἰς τὸν λιμένα τῆς καταπαύσεως, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον καὶ τροφήν τὴν ἀδάπανον, εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἁγίων, τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν πρωτοκόκων. ἐν ἧ τρανώτερον τοῦ Θεοῦ κάλλους ἐπεντρυφῶν καὶ ἡμᾶς τυχεῖν πρέσβευε δεόμεθα.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ἡ Ἐλισάβητ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἠσπάσαντο ἀλλήλαις αἱ μητέρας καὶ τὸ βρέφος ἐσκήρτησε. Ἐνδοθεν γὰρ ὁ δούλος ἦνει τὸν Δεσπότην, Θυμιάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου ἤρξατο βοᾶν πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐφρυεύθης ὡς ῥόδον πανευωδέστατον, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου Μάρτυς Νικόλαε, καὶ ἐποτίσθης δαφιλῶς ρεῖθροις αἱμάτων σου, εὐωδιάζεις δὲ τερπνῶς τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, διὸ σοὶ θερμῶς κραυγάζω, τὸ δυσειδὲς τῆς ψυχῆς μου, ὀδμαῖς, χαρίτων σου καταλάμπρυνον.

Καὶ τῶν Θεοτοκίων. Χαῖρε πύλη.

Εἰς τὸν ὄρθον. Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Φυτευθεὶς ὡσπερ ξύλον Μάρτυς Νικόλαε, διεξόδοις ὑδάτων ρεῖθροις αἱμάτων σου συνεργεῖα Θεικῆ καρπούς τῶν ἄθλων σου, ἐν καιρῷ περιφανῶς, τῷ φυτουργῷ καὶ ποιητῇ ἀπέδωκας, διὰ τοῦτο, τὴν σὴν Ἁγίαν ὑμνοῦμεν μνήμην, τιμῶντες σε Παμμακάριστε.

Δόξα τοῦ Προδρόμου

Ἐλισάβητ στειρώσεως ἠλευθέρωται, ἡ Παρθένος δὲ πάλιν Παρθένος ἔμεινεν, ὅτε φωνῇ τοῦ Γαβριὴλ γαστρί συνέλαβεν, ἀλλ' ἐν νηδύϊ προσκιρτᾷ, τὸν ἐν γαστρὶ παρθενικῇ Θεὸν προγνοὺς καὶ Δεσπότην, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν σαρκούμενον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε Ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον, χαῖρε ἔμφυχε βάτε, καὶ ἀκατάφλεκτε. Χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα ἡ μεταγούσα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπείρανδρος τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἀναλαβόμενος, πρὸς πάλιν ἐχώρη-

σας, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, γεναιῶς Νικόλαε· ὄθεν ἐξαφανίσας ὁ τρανῶν δυναστείαν, ἔπαθλον ἐκομήσω τῶν θαυμάτων τὴν χάριν, πρεσβεῦων λυτρωθῆναι ἡμᾶς, αἰχμαλωσίας πικρᾶς.

Δόξα, Ἦχος δ', Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖναι βουληθείς, διαπιστούμενος τῆς σῆς κυοφορίας τὸ ξένον μυστήριον, τῇ στείρᾳ τὸν υἱὸν παρ' ἐλπίδα τεκεῖν ἐν γήρατι δεδωκώς, τὸν Πρόδρομον, ὁδοποιεῖν προσέταξας ἐν θαύμασι, τὰ θεῖα ὄντως σου θαύματα, αὐτοῦ τελοῦντας, τὴν θείαν ὄντως σύλληψιν σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετὰ τὸν πολυέλιον. Κάθισμα, Ἦχος γ'.

Θείας πίστεως.

Ὁρθος ἐλαμφας ὁμολογίας, λύων ζόφωσιν τῆς Ἁγαρ Μάκαρ, καὶ πρὸς τὸ φῶς καθοδηγῶν ἡμᾶς Ἅγιε, ὄθεν τὴν σὴν φωτοφόρον πανήγυριν, ἐπιτελοῦντες Νικόλαε ἐνδοξε, ἐκβοῶμεν σοὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκέτευε, δωρήσασθε ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Κοὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλείως καὶ παράδεισος διηθητισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Πανάχαρτε, τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν ὄθεν ἅπαντες, Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σὲ κηρύττομεν αἰεὶ καὶ μεγαλύνωμεν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

ΕΙΠΕΝ ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Βλέπετε ὑμεῖς ἑαυτοὺς· παραδώσοσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ εἰς συναγωγάς· δοθήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων ἀχθήσεσθε ἐνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς. Καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ Εὐαγγέλιον. Ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑμᾶς παραδίδοντες, μὴ προμεριμᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ' ὅ ἐὰν δοθῇ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τοῦτο λαλεῖτε. οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστέ οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς εἰς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τὸ τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Ὁ Ν'. καὶ τὰ ἀκόλουθα. Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'. Διὰ πόθον Χριστοῦ. Ζήτει αὐτὸ εἰς τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστόλων. Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Προδρόμου εἰς δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς δ'. Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Συλλογὴ Ἰωνᾶ. ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε.

Πῶς κατ' ἄξιαν ἐπαινέσω, Ἄγιε, πῶς εὐφημήσω σὲ τὸν τοῦ Χριστοῦ Νέον, στρατιώτην ἄριστον, τὸν ἐχθρὸν τὸν ἄσπονδον, τοῦ Χριστοῦ καθελόντα, τὸν Μάρτυρα τὸν ἀήτητον, τὸν τῆς νίκης Μάκαρ ἐπόνυμον.

Ὅλως φῶς τοῦ ἀνεσπέρου γέγονας, κατοικητήριο, τὸν γὰρ τὸ φῶς πᾶσι χορηγοῦντα Κύριον, ἀτρόμως ὠμολόγησας καὶ τὴν Κάραν ἐτήθης, ὑπὲρ Χριστοῦ παναοίδημε, οὐ τῇ μετουσία φῶς γέγονας. Σίμβλον, τὸ θεῖον ἐγνωρίσθη σῶμά σου, Μάρτυς Νικόλαε, τὰς ἀρετὰς ὡσπερ μέλι φέρων ἐνδοξε, μέλι τὰς αἰσθήσεις σου καὶ κηρίον τὴν πίστιν γλυκύτητα τὴν ἐλπίδα δὲ καὶ κριπίδος βάσιν τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον ἐκγαστρός Ἁγίας σου, Θεὸν τὸν ἄσαρκον, Θεογεννήτωρ Κόρη, προσελθόντα πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν Θεοτόκων σε, ἀληθῶς καὶ κυρίως ὁμολογούντων Πανάμωμε σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Πάναγνε.

Ὁ εἰρμός. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νέος ὑπάρχων κομιδὴ, καὶ παρρησίᾳ κηρύττων, τὸν Χριστὸν ἀληθινὸν Θεὸν ὄντα τοὺς ἀθέους δικαστὰς μὴ δειλιῶν διήλεγχες, ὅθεν σε τούτου χάριν, οἱ ἀνομοῦντες ἀπέκτειναν.

Ἴδε μου Μάρτυς τὰ δεινὰ, καὶ πολυτάλαντα χρέη, καὶ τὴν ἄφεσιν εὐχαῖς σου ταχέως ἐπιβράβευσον ὡς ἂν μὴ καταλάβῃ τέλος με, τοῦ βίου τοῦ δυστήνου, καὶ τῇ γέενῃ ριφθῆσομαι.

Διαφυγὼν τὰς ἐπὶ γῆς φροντίδας καὶ περιστάσεις, ἐν τῷ πόλῳ τὴν κατοίκησιν εὖρες διὰ αἵματος. Θεῷ ἀπαύστως συγγινόμενος. Διὸ τῷ σῶ λειψάνῳ φῶς οὐρανόθεν ἐπέλαψεν.

Ὑπερθεν Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, συνήθως νῦν ἐποπτεύεις, ταῖς εὐχαῖς σου ὀρθοδόξων τὰ στίφη, καὶ δεικνύεις τηλαυγῶς, τῆς τὴν ἄγκυραν, δι' ἧς καὶ τῶν βασάνων περιχαρῶς κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Ἦ ὑπὲρ φύσιν ἐν γαστρὶ, ἄνευ σπορᾶς συλλαβοῦσα, καὶ τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, παρὰ φύσιν με πολλὰ, ἡμαρτηκότα πρόσδεξαι, καὶ τῷ Υἱῷ σου Κόρη, ταῖς σαῖς πρεσβείαις οικείωσον.

Κάθισμα. Τοῦ Προδρόμου, ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θυμιῶντι ἐν ναῷ τῷ Ζαχαρίᾳ ἱερεῖ, Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ ἐπέστη λέγων πρὸς αὐτόν. Ὅτι ἐν γῆρα σου ἔξεις καρπὸν εὐκλεῆ καὶ στείρωσις ἢ πρὶν τῆς Ἐλισάβετ νυτὶ, λυθίσεται εὐθὺς καὶ ἀκαρπίας γονὴ καὶ συλλαβοῦσα τέξεται τὸν Ἰησοῦν κήρυκα τε καὶ Πρόδρομον. Αὐτοῦ πρεσβείαις. Σωτήρ τοῦ κόσμου σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα.

Τοῦ Μάρτυρος ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν Λόγου.

Νεανίας τῷ ὄντι περικαλλῆς στρατιώτης τοῦ λόγου περιρραίνης, οἰχθεῖς τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ ἐξηφάνησας τοῦ Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καὶ νίκης διάδιμα κορυφῇ τιμία ἐδέξω Νικόλαε ὅθεν διὰ ξίφους, ἐκτιμηθεῖς σου τὴν κάραν, ἠνώθης τῷ ἔρωτι, τελειώτερον ἐνδοξε, ἀθλητῶν ἐγκαλώπισμα πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Χαῖρε θρόνε περιμωρφε τοῦ Θεοῦ Κόρη καθέδρα βασιλική, κλινὴ πορφυρόστρωτε Χρυστόφορε θαλαμὲ χλαμὺς ἀλουργόχρους τιλμαφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα λυχνία πολύφωτε.

Χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόμηστον σκῆνωμα, χαῖρε ἐνδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε μόνη τῆς ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Σὺ μου ἰσχύς Κύριε (ᾠδὴ δ'. ὁ εἰρμός)

Σὺ γλυκασμὸς ὑπάρχεις καὶ ἀγαλλίασις Θυμιδία, εὐφροσύνη Ἄγιε, ἀνευφημούμενος καὶ πιστῶς ὑμνούμενος Μάρτυς, παρ' ἱκετῶν ἀναξίων σου. Διὸ τοὺς σὲ τιμῶντας, εὐφρανθῆναι δυσώπει, καὶ χαρὰς θεϊκῆς καταξίωσον.

Ἠλιακὰς λαμπρότητας ἐξενίκησας, ἀσυγκρίτως, Ἄγιε Νικόλαε, ὡς μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ λαμπτήρ ἐδείχθης, φω-

στήρ ανέσπερος ἔνδοξε, ὁ μὴδὲ περιόδοις, ἡμερῶν ἢ τῶν χρόνων, ἐκ μετρούμενος ἢ θεωρούμενος.

Τερπνῶς ἀνθῶν, ταῖς ἀρεταῖς, καὶ ταῖς πράξεσι, καὶ ὠραίοις καρποῖς εὐθυνοῦμενος ἐν τῇ παρουσίᾳ νῦν γενεᾷ ὄντως ἀνεδείχθη, Δαυϊτικῶς φοῖνιξ Ἁγίε, πρὸς ὕψος μαρτυρίου σταλαγμοῦς τῶν αἱμάτων, εὐθαλοῖς ὡσπερ κλάδους ἐβλάστησας.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι φῶς τῆς μετανοίας Πανάμωμε, ἀνοιξόν μοι θύραν τοῦ ἐλέους σου, καὶ χεῖρα ὄρεξον βοηθόν, ὅτι τοῦ θανάτου πύλαις ἰδοῦ προσεπέλασα, καὶ ἤγγισε τῷ Ἄδῃ ψαλμικῶς ἡ ψυχὴ μου, ἀλλὰ σῶσόν με σὺ καὶ σωθήσομαι.

ὠδὴ ε'. ὁ εἰρμός, ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἰλικὴν πᾶσαν δόξαν, καὶ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων Νικόλαε εἰς οὐδὲν ἠγγήσω, θεῖος ἔρωσ γὰρ ὄλον κατέφλεξε, σὲ ἐκ ὄρεφους, ὅθεν καὶ διαυγῆ σε μαργαρίτην, καὶ ἀπόθετον, κτῆμα ἀπέδειξεν.

Πρὸς Θεοῦ παρρησίαν, ἔχων ἀκαταίσχυντον μάρτυς Νικόλαε τοὺς ἐπιτελοῦντας, τὸ σεπτὸν σου καὶ θεῖον μνημόσυνον καὶ ἀσπαζομένους, ζῆσει ψυχῆς Μάρτυς σὴν Κάραν, ἐξελού πάσης βλάβης καὶ θλίψεως.

Ἰλασμοῦ τῶν πταισμάτων, καὶ ἀπαλλαγῆν τῶν κινδύνων παράσχου μοι, τῶν Μαρτύρων κλέος, ὀρθοδόξων τὸ καύχημα ἔνδοξε καὶ Ἄγγέλων θείων συγκοινωνῆ τῇ μεσητεία, τῆς σῆς ἀκαταλύπτου δυνάμεως.

Θεοτοκίον.

ὠδὴ ς. Ὁ εἰρμός. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸ φρόνημα εὐσταθές, καὶ γηραλαῖον κτησάμενος, νεανικῶς τὰς πικράς, βασάνους ἠπήνεγκας, τὸν τύραννον ἡσχυνας ὁ γὰρ θεῖος ἔρωσ, τῆς ψυχῆς σου κατεκράτησε.

Μεγάλως ἐπὶ τῆς γῆς, ἠγώνισαι παμμακάριστε μειζόνως ἐν Οὐρανοῖς, ἀγάλλῃ γηθόμενος, ὡς τῆς κρυφίότητος τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, ἀπολαύσεως καὶ λαμπρότητος.

Ἐρέστηκε τοῖς πιστοῖς, ὁ Μάρτυς Χριστοῦ Νικόλαος, ὡς χελιδῶν τὸ γλυκύ, χριστὸν ἔαρ φέρουσα, δι' ὃν τὴν πανένδοξον κάραν ἀπετημήθη, καὶ τὸ στέφος ἐκλήρωσατο.

Θεοτοκίον.

Ὁ φλογερὸς Οὐρανὸς καὶ Θρόνος ὄντως πυρίμορφος, ὁ ἐμφυχος τοῦ Χριστοῦ, παράδεισος ἀχράντε, ἡ στάμνος ἢ πάγχρυσος, τῆς ζωῆς τὸ μάννα, ζωῆς θείας με ἀξίωσον.

Κουτάκιον. Ἦχος δ'. ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταλαβὼν τὰς τῶν ὀτμάνων ἐπάρσεις, ὡς στρατιώτης δυνατὸς τοῦ Δεσπότη, νικητικὸν διάδημα ἀπέληφας, ὅθεν εὐφημοῦμεν σε, ὡς γενναῖον ὀπλίτην, πόθῳ ἐκτελοῦντες σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἧ δυσώπῃ σώζεσθαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ ὕμνουντας τρισμάκαρ Νικόλαε.

Ὁ αἰος.

Ἀγγελικαῖς στρατιαῖς τῷ Θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου Νικόλαε τρισμάκαρ, ἀπαύστως προσπελάζων, καὶ τῶν ὑπὲρ νοῦν βραβείων, νίκης ἐπόνυμε, ἐντρυφῶν εἰλικρινῶς, ἀγάπης ἐμφορούμενος, πρόσχες μοι Οὐρανόθεν ἐπίσκεψαι, πλησον σαῖς πρεσβείαις θείων χαρισμάτων, ὧν περ εἴληφας ἐξ ὕψους ἀφράστως, φρουρὸν γὰρ ἀσφαλῆ, καὶ ρύστην ἐν πόνοις, καὶ ὑπέρμαχον στερρόν, ἔχων σὲ κράζων, παράσχου κάμοι τοῦ μέλπειν σοι ἀσιγήτως, χαίροις Μαρτύρων τὸ κλέος τρισμάκαρ Νικόλαε.

Τῇ κγ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν σεπτῆν ἄθλησιν εορτάζομεν τοῦ Νεοφανοῦς ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐκ Καρπενησίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Ἡ Σύλληψις τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἀνδρέας λόγῃ τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἰωάννης ξίφει τελειοῦται.

Οἱ Ἅγιοι μάρτυρες Πέτρος καὶ Ἀντώνιος τὰ μέλη ἐκκοπέντες τελειοῦνται.

Τῆς Ἁγίας μάρτυρος Ρωίδος τῆς Παρθένου.

Τῶν Ὁσίων καὶ αὐταδέλφων γυναικῶν Ξανθίππης καὶ Πολυξένης. Τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει 1672 ξίφει τελειοῦται.

Τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου καταγομένου ἀπὸ τῆς κόμης Κονιτζῆς τὰς Παλαιὰς Ἡπείρου καὶ ἀθλήσαντος ἐν τῷ Βραχορίῳ τῆς Αἰτωλίας ἐν ἔτει 1814 ἀπὸ Χριστοῦ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Ἀμὴν.

Στίχ. Νίκης τὸν ἐπώνυμον ἔκτεινε ξίφος.

Νίκης στέφος ἔλαβεν ἐξ οὐρανόθεν.

Εἰκάδι τριτάτη Νικόλαον σφάγανον εἶχε.

Νικόλαος ὁ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Μσεμέτη ἐκ κώμης Καρπενησίου τῆς Λητζᾶ ἐπαρχίας ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ ἔτει αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει προδοθεὶς, εἰς τὸ ἐξομῶσασθαι τὴν τῶν Χριστιανῶν ἀμώμητων πίστιν καὶ μὴ πεισθεὶς, δεσμίῳ ἐν φυλακῇ πέμπεται, καὶ πολλὰς βασάνους ὑποστάς, ἤχθη πάλιν εἰς ἐρώτησιν ἐπειδὴ ἐδραίως ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογία ὑπῆρχε, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ Θεὸς φῶς Οὐρανόθεν τῷ θείῳ λειψάνῳ αὐτοῦ ἐπεμψε, καὶ χάριτας ἰαμάτων ἀμείβεται.

ὠδὴ ζ'. ὁ εἰρμός. οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ ἔχων ἐγκάρδιον ἐκήρυξας παμμάκαρ ἐνώπιον τυράννων τὸν Χριστὸν καὶ ὑπέσφαλαις εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων.

Ἀναφαίρετον πλοῦτον, πολυτάλαντον ὄλβον, κτήσιν ὑπερτιμον, Χριστοῦ τῇ ἐκκλησίᾳ, κατελίπες ὡς κληρον τὴν πανσέβαστον Κάραν σου, ἣ καὶ παρέχει πλουσίως τὰς ἰάσεις.

Ὁ ἐχθρὸς τῶν δικαίων, ἐξαιτεῖται πρὸς πάλιν, σὲ τὸν ἀήτητον ἠτήτηθι δὲ καὶ γέλως, ὠρήθη πρὸ ποδῶν σου, ἐρριμμένος Νικόλαε, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Γηγενῶν πᾶσαν φύσιν, ὑπερβᾶτα Παρθένε, Χριστὸν κηύσασα, ἡμῖν ὁμοιοθέντα, καὶ πάντας συντριβέντας, πρὸς ζωὴν ἀναπλασαντα. Ὁθεν πιστῶς σε ἀεί, δοξαζομεν ἐν ὕμνοις.

ὠδὴ η'. ὁ εἰρμός. ἐπταπλασίως κάμνος.

Σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἀνθρωποὶ εὐφημοῦσι τὴν μνήμην σου ὅτι, παρρησία τυραννῶν ἐνώπιον Χριστὸν ὁμολογήσας καὶ ὡς Θεὸν ἐκήρυξας, ἀνθρωπον τῇ φύσει γεγονότα ἀτρέπτως, διπλοῦν ταῖς ἐνεργείαις καὶ θελήσειν ὄντα, εἰς παντίον σωτηρίαν, Νικόλαε τρισμακάρ.

Ἵπὲρ ἡλίου ἔλαμψας, τὰς αὐγὰς παμμακαριστε, τὴν γὰρ Κεφαλὴν σου, τὴν τιμίαν ἔσπευσας, τμηθεῖναι καὶ γέγονας τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι φῶς ἀειλαμπές, καταφωτίζων τοὺς πιστεῖ δοῶντας ἀσιγήτως.

Ἵερεις εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰώνας. Δεῦτε πιστῶν ὁμήγυρις, εὐσεβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντως ἅπαντα ποιήσασαν, Τριάδα ἀμέριστον, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις θεοπρεπῶς, καὶ διηνεκῶς ἀναβοῶντες τὸν ὕμνον. Πατέρα εὐλογοῦμεν, τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὰ τρία Θεὸν ἓνα, ἀίδιον φρονοῦντες.

Θεοτοκίον

Ἵττάται φύσις ἅπασα, ἐννοεῖν τὸ μυστήριον, τοῦ ξενοπροποῦς καὶ παραδόξου τόκου σου, Μαρία πανύμνητε, τὸν γὰρ τῆς δόξης Κύριον, τὸν τοῖς Χερουβίμ, καὶ Σεραφεῖμ ἐφροσῶτα, τὸν ἓνα τῆς Τριάδος, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, ἐγέννησας ἀσπόρως, ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον.

ὠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός, Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Ἰδοῦσι τῷ Δεσπότῃ μου καὶ θερμῷ, τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς ἀντιλίπτορι, τὴν πενιχράν, ταύτην προσενηνοχὰ προσφοράν, τὸ δουλικὸν λειτούργημα, μάκαρ εὐγνωμόνως ἀποπληρῶν, ἣ πρόσχες, ἀγαπήσας τὴν γνώμην πρὸ τῶν ἔργων, καὶ πρὸ τοῦ δώρου τὴν προαίρεσιν.

Ἐόντων ἀλογήσας βίον τερπνῶν, παραδοῦς τὸ σὸν σῶμα εἰς μάστιγας, διὰ Χριστὸν τῷ θεαυγεστάτῳ δὲ λογισμῷ, τὴν οὐρανίαν ἀντυγα, διασχῶν Ἀγγέλοις συνηριθμοῦ, μεθ' ὧν Χριστὸν δυσῶπει, ὑπὲρ ἡμῶν τρισμάκαρ, ὃν παρρησία ὁμολογήσας.

Ὡς νάρδου πολυτίμου καὶ πιστικῆς λίτρων μύρου, πρὸς δὲ καὶ θυμίαμα, ὡς ἐκλεκτόν, οὐκ ἐξ ἀρωμάτων μυρεψικῶν, συνηθεμῆτων, ἐνδοξε, ἀλλ' ἀπὸ ῥημάτων ἀσματικῶν τὸν ὕμνον τοῦτον δέξου, καὶ δός μοι πᾶν κακόν μου, λύσιν τελείαν καὶ συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τοῦ ἀύλου φλογίζοντος ἀνθρακος, ὕλην ψυχῶν, ἔμφυχε πυράγρα Σεραφική, καὶ φλογοφόρον ὄχημα, τοῦ ἐποχομένου Χερουβίμ, τὴν ὕλην τῆς ψυχῆς μου, πυρὶ ἀύλῳ φλέξον, καὶ τοῦ ἀσβέστου πυρὸς ῥύσε με.

Καταβασίαι εἰς Ἑχόν Δ'. ὠδὴ Α'.

Ἐνοιξο τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματι, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἴσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

ᾠδὴ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζωσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου στέφανον δόξης ἀξίωσον.

ᾠδὴ Δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκράυγασεν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ Ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, οὐ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι, σατηρίαν βραβεύοντα.

ᾠδὴ ΣΤ'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

ᾠδὴ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ πρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐπαλλον Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ Ε'. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκηνοῦμεν τὸν Κύριον

Παῖδας εὐαγείς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμετος, τὴν οἰκουμένην, ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Τὴν Θεοτόκον. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ Πνεύματι, λαμπαδοχούμενος, πανηγυρίζετω δὲ αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρουσα τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοήτω. Χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή δειπάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ Μάρτυρος

Ὁ Οὐρανῶν τοῖς ἄστροις.

Καθάπερ βέλη νιπίων, τοῦ λαοπλάνου συντρίψας τὸ ὑπερήφανον κέρας, Χριστοῦ τῇ ὁμολογίᾳ εἰς Οὐρανίους θαλάμους στεφανηφόρος ἀνήλθες.

Χριστινὸς εἰμὶ κράζων, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀποθνήσκω, τοῦ ἐμβρον-

τήτου τὸ σέβας, οὐ καταδέχομαι πλάνοι, διὸ στεφάνους τῆς νίκης, πορφυραυγείς ἀνεδήσω.

Θεοτοκίον

Χρυσοπλοκάτατε, πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Πᾶσα πνοή· ἰστώμεν στιχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν τοῦ Προδρόμου στιχ. προσόμια δ'. καὶ τοῦ μάρτυρος. Προσόμοια δ'. ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι,

Ἐν ἐσχάτοις ἀνέτειλας, φωταυγῆς ὡσπερ ἥλιος, τὰ τῆς γῆς πληρώματα· Μάρτυς ἐνδοξε, καταφωτίζων τοῖς ἄθλοις σου, θεόφρων Νικόλαε, τῶν βαρβάρων τὴν ἀχλὴν, ἀφανίζων τοῖς στίγμασι, ταῖς ἐνστάσεσι, τῇ πολλῇ καρτερίᾳ τῶν ἀγώνων, ὧν ὑπέστης διὰ πόθων τοῦ ἀθλοθέτου σου πανσοφε.

Σκεῦος θεῖον τοῦ Πνεύματος, καὶ δοχεῖον τῆς χάριτος, τοῦ Θεοῦ Νικόλαε, ἐχρηματίσας, ὅθεν βασανους ὑπέμεινας, καὶ βίαιον θάνατον, διὰ πόθων τοῦ Χριστοῦ, οὐ ταῖς θείαις ἐλλαμψεσι φωτιζόμενος, ὅλως φῶς ἀναδείχθης, δέομαί σου, τοῦ νοός μου τὸ ζοφῶδες, τῷ σὺ φωτὶ καταλάμπρυνον.

Εἰκονίζεις τὸ παθημα, τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως, ἐπὶ ξύλου ἐνδοξε ἀναρτώμενος καὶ τοῦ μέλλους τὴν ἀφαίρεσιν τυραννῶν ἐπίνοιαν, διελέγχεις τὴν αὐτῶν συσπαρατῶν κακόνειαν τοῦ Μωαμεθ' τε, θριαμβεύων τὴν πλανην, καὶ προδήλως τὴν εὐσέβειαν κρατύνων, Μεγαλομαρτυρὸς Νικόλαε.

Φωτοβόλλοις ἐλλαμψεσι, τῷ τιμίῳ σου Σώματι διαμείψας ἄνωθεν κατελαμπρυνε, Χριστὸς δι' ὧν τὰ ἐπώδυνα, ὑπέστης παθήματα, φυλακὰς καὶ ραβδισμοὺς, κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν, τὸ δὲ πνεῦμα σου, πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος καταπαύει ἐνθα νέφος τῶν Μαρτύρων, διὰ παντὸς συνευφρύνεται.

Δόξα ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε θεοσύλληκτον ἄθροισμα, τῆς Χριστωνύμου κλήσεως, πνευματικῶς εὐωχηθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν νεοφανῶν, καὶ πανεδόξων ἀθλητῶν. Ἴδου γὰρ ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προκείμενος, τῆς τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ νίκης ἐπόνυμος, ὑπὲρ τὸν Ἐωσφόρον ἀνέτειλε τὴν τῶν ἀθέων τυραννῶν, ἀχλὴν διασκεδάζων, καὶ τῶν

πιστῶν τὰς ψυχὰς, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ χαριτι φωτίζων. Πρὸς ὃν φιλομαρτυροὺς ἀνακραζόμεν. Χαίροις ὁ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθεὶς, θεοβραβευτὸς νίκη· χαίροις ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν βαρβαρῶν καταβαλὼν τῇ ὁμολογίᾳ σου καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον εὐληφῶς, διὸ ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Ἁγίε Νικόλαε.

Καὶ νῦν Ἦχος Πλ. Δ'

Ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβε τὸν Προδρόμον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης ἠσπασαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκήρτησεν ἔνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦναι τὸν Δεσπότην. Θαυμασασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με, ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον Ἦχος Βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Εἰσακούσου ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἓνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἓνα ἐκ τῆς ἐλευθέρης. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρης, διὰ τῆς ἐπαγγελίας. Ἄ τίνα ἐστὶν ἀλληγορούμενα· αὗται γὰρ εἰσὶν αἱ δύο διαθήκαι· μία μὲν ἀπὸ ὕρου Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννώσα, ἥτις ἐστὶν Ἁγὰρ. Τὸ γὰρ Ἁγὰρ, Σινᾶ ὕρου ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρᾳ ἐστίν, ἥτις ἐστὶν μήτηρ πάντων ἡμῶν. Γέγραπται γάρ, Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ρῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὀδύνοσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Ἀλληλούια τρίς

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, Ἱερεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας, ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρῶν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐλισάβετ. Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφοτέρωθεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς, καὶ δικαιομασίαι τοῦ Κυρίου ἀμεμπτοί. Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφοτέρωθεν προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερα-

τεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τοῦ θυμιάσαι, εἰσελθὼν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου. Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἦν προσευχόμενον ἔξω, τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος. Ὄψθη δὲ αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, ἔστως ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος. Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἄγγελος· Μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου· καὶ ἡ γυνὴ σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην· καὶ ἔσται χαρὰ σοὶ καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται. Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πῖν· καὶ Πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν. Καὶ αὐτὸς προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ, ἐπιστρέψαι καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων, ἐτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον. Καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν Ἄγγελον· Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτης, καὶ ἡ γυνὴ μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος, εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρρησιακῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπεστόλην λαλῆσαι πρὸς σέ, καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα. Καὶ ἰδοὺ, ἔση σιωπῶν, καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι, ἄχρι ἧς ἡμέρας γένηται ταῦτα· ἀνθ' ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγοις μου, οἴτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν. Καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ Ναῷ. Ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι αὐτοῖς· καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὄπτασίαν εώρακεν ἐν τῷ Ναῷ· καὶ αὐτὸς ἦν διανεύων αὐτοῖς· καὶ διέμεινε κωφός. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα· Ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις, αἷς ἐπέτευδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδος μου ἐν ἀνθρώποις.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Προδρόμου.

ὠδὴ γ', καὶ τοῦ Ἁγίου ὠδὴ δ'.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἢ καλλονῇ, ἀθλοφόρε νέε καὶ παν-

θαύμαστε στρατηγέ, χairois ὁ νικήσας τὸ δυνατὸν θηρίον, ἀπόγονον τῆς Ἄγαρ Μαρτυς Νικολαε

Τὸ λαμπρὸν καὶ μέγιστον ἀθλητὴν Νικολαον παντες εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, ὡς τὴν τοῦ Μωαμεθ, διήλεγξε θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδοξῶς καθωμολογησε.

Ἐθελξέ σου ποθος ὁ τοῦ Χριστοῦ, Νικολαε Μαρτυς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διὸ τοῖς τυραννοῖς, παρέδωκας τὸ σῶμα, ὑπὲρ Χριστοῦ τιθῆναι ὄν καὶ ἐκήρυξας.

Φωτὸς ἀνεσπέρου καὶ τριλαμποῦς δοχεῖον ἐγένου Παμμακάριστε ἀθλητά, διὸ δυσωπῶσε, τὰς τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ὅπως πίστει αἰεὶ δοξάζω σε.

Σῶσόν με πρεσβείαις σου τῇ σεπτῇ, κλονούμενος, Μάρτυς, ἐπηρείας τοῦ δυσμενοῦ, ἵνα γηθοσύνως ὑμῶ σε ἐκ καρδίας, Νικόλαε Παμμακάρι καὶ μεγαλύνω σε.

Ἀσμάτων τὰ ἄνθη περιχαρῶς δρεψάμενα δεῦτε, ἀναδύσωμεν τὴν σεπτὴν, τοῦ Μάρτυρος Κάραν, ὑπὲρ Χριστοῦ τιθείσαν, καὶ νέμουσαν τοῖς πᾶσι, θεῖα ἰάματα.

Ὅλον σου τὸ σῶμα περιχαρῶς, δέδωκας τυράννοις, ἵνα μόνον τὴν τοῦ Χριστοῦ, πίστιν τὴν Ἁγίαν, ἀμώμητον φυλάξης, Νικόλαε. Τρισμάκαρ. Ἀξιοθαύμαστε.

Ἐφμεδῶν ἀναρχε ταῖς λιταῖς, τοῦ νέου ὀπλίτου, Νικολάου καὶ ἀθλητοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου, ψυχὴν μου σκοτισθεῖσαν, παθῶν τῇ ἀμαθρίᾳ τρώσει φώτισον δέομαι.

Νέος ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητῆς ὠφθῆς γενναϊόφρων τοῦ Χριστοῦ, οὗ περιχαρῶς ἔναντι τυραννῶν καὶ βασιλέων, Μάρτυς τὸ ὄνομα θεῖον καθωμολόγησας.

Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου καὶ Μεγαλομάρτυρος

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

τοῦ Μαρτυρήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ α.χ.ο.β. (1672)

Σεπτεμβρίου κγ' ἡμέρα β'.

Εὐλόγητός ὁ Θεός. Ἐπειδὴ καὶ τώρα ἐν τῇ παρουσίᾳ ταύτῃ δυστυχιστάτη γενεῇ Μάρτυρες, καὶ Μάρτυρες ἔννομοι, Μάρτυρες ἐνδοξοί τροπαιοῦχοι καὶ ὁ κατὰ τοῦ ἑπτακεφάλου δράκοντος καὶ θηρίου, νικηταὶ γενναϊότατοι, οἵτινες ἀγκαλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ὕστεροι, πρῶτοι ἕμεις εἶναι κατὰ τοὺς στεφάνους καθῶς καὶ ὁ Δεσπότης ἐπρό-

σταξε, ἵνα ἀπὸ τῶν ἐσχάτων λάβωσι πρῶτοι τὸ θηνάριον, καὶ δικαίως, διότι ἐκεῖνοι μὲν ἐπολέμησαν μὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἀντιχριστοῦ, οὗτοι δὲ μὲ αὐτὸν τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας (ἴγκαλὰ καὶ τότε καὶ τῶρα αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος δράκων εἶναι ὁποῦ κατὰ καιρὸν μεταμορφούμενος εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πολεμεῖ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων) ἀλλὰ τώρα ἔχυσεν ὅλον του τὸ φαρμάκι, εἰξεύροντας πῶς ἄλιγον καιρὸν ἔχει ἀκόμη τῶρα τῆς ἀποστασίας, εἰς τὸν ἀνθρωπον τὴν ἀμαρτίας, τὸν ἀπόγονον τῆς Ἄγαρ, ὅστις περιέλαβε τὸ πλῆρον τῆς Οἰκουμένης, καὶ ἤνοιξε τὸ μισρὸν τοῦ στόμα εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν λείπει κατὰ καιροὺς νὰ συντρίβῃ τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ Κάραν. Καὶ ἰδοὺ μὲ ἄλλους πολλοὺς καὶ ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προκείμενος, ὁ τῆς νίκης τοῦ Χριστω νύμου λαοῦ ἐπώνυμος, ὁ νέος καὶ ἐν τοῖς καιροῖς καὶ τὴν ἡλικίαν Νικόλαος, ἐν δὲ τῷ φρονήματι καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ἡλικίαν τέλειος, ὅστις μὲ τὴν δίστομον μάχαιραν τῆς ὁμολογίας ἐκτύπησε κατὰκαρδα τὸν πολυκέφαλον ὄφιν, καὶ πάντων τῶν λαλούντων ἀνομίαν εἰς τὸ ὕψος, τὸ στόμα ἐνέφραξε, καὶ παντελῶς ἀπεστόμωσεν. Ἀκούσατε λοιπὸν παρακαλῶ ἐξ ἀρχῆς τὴν διήγησιν τοῦ μαρτυρίου του διὰ νὰ λάβητε πολλὴν ἀγαλλίαν. Οὗτος λοιπὸν ὁ εὐλογημένος Νέος ὁ Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος, ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ φιλοθέους ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως ὀνομαζομένης κατ' ἐγχωρίους Καρπενῆσι, ἥτις καὶ τὸν νῦν ἑθρόνος ἔστι τῆς Ἐπαρχίας Ληϊζᾶς καὶ Ἀγράφων ὑπὸ τὸ κλίμα τῆς Λαρίσσης, ὅστις γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς καλῶς ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ, ἐβάλθη, εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα ἀφοῦ δὲ ἔγεινε χρόνων δέκα πέντε τὸν ἐπῆρε ὁ πατήρ του εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἐπειδὴ ἦτο διαφόρων τροφῶν μεταπράτης, τουρκιστὶ λεγόμενος Μπακὰλ Μπακαλῆς καὶ τὸν εἶχε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἐν τόπῳ λεγομένῳ Ταχτὰ Καλέ. Ἐπειδὴ δὲ ἀντικρὺ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς του ἦτον ἕνας μπαρμπέρης (Κουρδὸς) ἀγαρηνὸς τὴν Θρησκείαν, καὶ φίλος τοῦ πατρὸς του καὶ πολλὰ γραμματισμένος εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἠθέλησεν ὁ πατήρ του νὰ βάλῃ εἰς αὐτὸν τὸν νέον

Νικόλαον, διὰ τὸ νὰ μάθῃ τὰ Τουρκικὰ γράμματα, εἰς ἐμπειρίαν τῆς διαλέκτου, τοῦτο δὲ ὄλον τέχνη ἦτο τοῦ διαβόλου, διὰ τὸ νὰ ὑποσκελήσῃ τὸν γένον ἢ εἰς κακία ἤθῃ, ἢ καὶ εἰς τὴν πίστιν αὐτήν. Τοιαῦτα γὰρ τοῦ πονηροῦ διαβόλου τὰ τεχνάσματα παρακινεῖ τοὺς ἀθλίους Χριστιανούς, τὰχα διὰ κάποιον κέρδος σωματικόν, νὰ ῥίπτουν εἰς τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου τὰ ἴδια τέκνα, καὶ νὰ τὰ ἀποξενώνουν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸν Νέον ὄμως Νικόλαον ἐξέβη (συνέβη) ὄλον τὸ ἐναντίον. Ἐπεσον μὲν εὗτος εἰς τὰς παγίδας, συνέτριψε δὲ ἀνδρείως αὐτὰς ὁμοῦ μὲ ἐκείνον ὁποῦ ταῖς ἔσθῃς καὶ ἀνέβη στεφανηφόρος εἰς Οὐρανοῦς. Ἐβάβη λοιπὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸν Ἀγαρηνὸν ἐκείνον νὰ μάθῃ τὰ Τουρκικὰ γράμματα ὄντος δὲ φύσεως δεξιῶς, καὶ κατὰ τὸν νοῦν εὐφυῆς, ἐμάνθανε μὲ τόσῃν εὐκολίαν, ὅπου ὁ Ἀγαρηνὸς ἐκείνος ἴαν ἐθαύμαζεν· ὄθεν πληγεὶς κατὰκαρδα ὑπὸ φθόνου ὁ κατάρτος, ἠγωνίζετο νὰ εὗρῃ τρόπον νὰ Τουρκίσῃ τὸν γένον. Τεχνεύεται λοιπὸν ὁ δόλιος τοιοῦτος μηχανούργημα. Ἐκραξεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ ἄλλους τινὰς Τούρκους τοὺς παρ' αὐτοῖς λεγομένους Γιαννιζάρους καὶ λέγει τοὺς «ἐτοῦτος Μπακάλης ἔχει ἓνα παιδί κατὰ πολλὰ φρόνιμον καὶ εἰς τὰ γράμματα ἐπιτήδειον, ὅπου εὐθὺς ὅπου πάρῃ τὸ μάθημα τὸ μανθάνει, λοιπὸν σὰς παρακαλῶ ἀδελφοί νὰ συνεργήσητε καὶ σεῖς εἰς τὸ νὰ τὸ Τουρκίσωμεν, τὸν δὲ τρόπον εὗρον ἐγὼ, τὸν ὁποῖον, ἀφ' οὗ εἶπεν εἰς αὐτούς, ἔδωκαν καὶ αὐτοὶ τὸν λόγον τοὺς, ἔχοντες βοηθὸν καὶ τὸν διδάσκαλόν τοὺς διάβολον νὰ συναγωνισθοῦν ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ τότε ἐσιώπησαν. Ὁ δὲ κατηραμμένος ἐκείνος μπαρμπέρης τί ἐτεχνεύθη; Γράφει εὐθὺς τὸ Σαλαβάτι ἡγουν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς τοὺς καὶ τὸν εἶχεν ἔτοιμον. Ἦλθεν ὁ Νικόλαος νὰ πάρῃ μάθημα, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ἔδωκεν ἐκείνος μάθημα· ἔπειτα ἔβγαλε τὸ Σαλαβάτι ἐκείνο, καὶ τοῦτο δίδει λέγωντάς του, παρόντων καὶ τῶν Γιαννιστάρων διαβάσει αὐτὸν τὸν ντεσκερέν. Ἐπῆρε ὁ Νικόλαος τὸ γράμμα ἐκείνο καὶ τὸ ἐδίβασεν μὴ εἰξεύροντας πῶς εἶναι τὸ Σαλαβάτι. Οἱ δὲ Γενιστάρου ἐκείνοι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Μπαρμπέρη τοῦ λέγουν παρευθὺς, τὸ Σαλαβάτι ἐδίβασες Τούρκος ἔγεινες Νικόλαε· αὐτὸς δὲ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῷ τεχνάσματι, ἀφοῦ ἤκουσεν ταῦτα καὶ ἔλεγε· Χριστιανὸς εἶμαι καὶ ὄχι Τούρκος καθὼς σεῖς λέγετε.

Ἐγὼ ὅτι μάθημα μοῦ δώσῃ ὁ διδίσκαλός μου, νὰ τὸ διαβάσω θέλω.» Τότε οἱ Τούρκοι ἐκείνοι συναχθέντων καὶ ἄλλων, καθὼς οἱ σκύλλοι εἰς τὸ κυνήγοι, ἤρπασαν τὸν ἐτράβηξαν βιαίως καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Καϊμακάμην ἡγουν τὸν Ἐπίτροπον τοῦ Βεζύρη διὰ τὸ βασιλεὺς ἦτον τότε εἰς τὸν πόλεμον τῆς Λεχίας μαζὺ μὲ τὸν Βεζύρη κατ' ὄν καιρὸν ἐκυρίευσεν τὸν Κομενίτζαν. Ὅτε λοιπὸν ἐπῆγαν τὸν Μακάριον εἰς τὸν Καϊμακάμην ἐφάναζον οἱ μὲν ψευδομαρτυροῦντες, οἱ δὲ ἀγωγὴν ποιῶντες καὶ λέγοντες, οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἐφένδη ἔκαμε Σαλαβάτι ἐμπροσθέν μας καὶ ἄν θέλῃς νὰ πιστοθῆς τὴν ἀλήθειαν, ἰδὲ καὶ τὸν ντεσκερέν ὅπου εἶχε διαβάσει καὶ ἐδίβασε κατ' ὄραν. Τώρα ἡμεῖς τοῦ λέγομεν νὰ γίνῃ Τούρκος καὶ αὐτὸς; περιελά τὴν πίστιν μας. Ἴδτε διαβόλου κριτήριον; οἱ αὐτοὶ μάρτυρες καὶ κριταί, κατήγοροι καὶ κατῶ; οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χριστοῦ τοῦ λέγει ὁ Καϊμακάμης: «Νικόλαε διατί ἔχεις τὸ Σαλαβάτι γεγραμμένον καὶ διαβάσεις; ἔπειτα Τούρκος δὲν γίνεσαι; ὁ δὲ Νικόλαος μὲ πεπαρησιασμένην φωνὴν ἀποκριθεὶς χωρὶς καμμίαν δειλίαν λέγει πρὸς αὐτόν. Σήμερον ὁ διδασκαλός μου μοῦ ἔδωκε τὸ μάθημα, μοῦ ἔδωκεν καὶ αὐτὸν τοῦ διαβόλου τὸν τζέτουλαν καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ διαβάσω. Ἐγὼ δὲν εἴξευρα πῶς εἶναι τὸ Σαλαβάτι σας, διδασκαλός μου εἶναι, καὶ ὅ,τι γράμμα μοῦ δώσῃ ἀνάγκη εἶναι νὰ τὸ διαβάσω. Τοῦ λέγει πάλιν ὁ Καϊμακάμης. Ἐπειδὴ Νικόλαε, τὸ Σαλαβάτι ἐδίβασες γενοῦ Τούρκος καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω μεγάλον ὄφρῆκιον, ὅποιον θέλεις, νὰ σὲ πλουτίσω, νὰ σὲ τιμήσω καὶ νὰ σὲ δοξάσω μέσα εἰς τὰ βασίλεια. Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦ λέγει, ἐγὼ χριστιανὸς εἶμαι καὶ τὸν Χριστόν μου πιστεύω διὰ Θεὸν ἀληθινὸν καὶ αἰ τιμαὶ καὶ τὰ ὄφρῆκια, καὶ αἰ δόξα ὅπου μοῦ τάξεις ἄς εἶναι μετ' ἐσένα εἰς τὴν ἀπόλειαν. Ἐγὼ τὸν Χριστόν μου δὲν ἀρνοῦμαι, τὸν Χριστόν μου πιστεύω, διὰ τὴν ἀγάπην του ἀποθνήσκω. Τούρκος δὲν γίνομαι. Ἀληθὴς ὄντως ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπου λέγει ὅταν φέρουν ἡμᾶς ἐμπροσθεν εἰς βασίλεις καὶ ἡγεμόνας, μὴ προμελετᾶς πῶς νὰ ἀπολογηθῆτε, ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ σὰς δώσω στόμα καὶ σοφίαν εἰς τὸ νὰ ἀποστομώσητε ὄλους τοὺς ἀντικειμένους καὶ αὐτοὶ νὰ μείνουν ἄφωνα μὴ ἔχοντες τί νὰ ἀποκριθοῦν καὶ πάλιν. Ἴδου διδῶμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν

τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀληθῶς ἰδοὺ ἐκείνος ὅπου ἐκόμπαζε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ἐμπαίζεται, ὑπὸ μαιρακίου ὡσπερ στρουθίου οἰκτρὸν μὲ ὄλους του τοὺς ἵπουργούς, τὸ ὁποῖον στέκεται κατὰ τὸ γεγραμμένον ἐνώπιον εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, καὶ ρητορεύει, κατασχύνει καὶ κατατροπώνει εἰς τέλος ἅπασαν τὴν δύναμιν τοῦ σατανᾶ, μὲ μόνον τὸ Χριστιανὸς εἶμαι, ἐθανάτωσε τὸν πολυκέφαλον ὄφιν ὡσάν μὲ δίστομον μάχαιραν. Ἄλλὰ τί τὸ ἐντεῦθεν βλέποντας ὁ Καϊμακάμης, πῶς τίποτε δὲν κατορθῶναι, τί καμνεῖ προστάζει νὰ δέσουν τὰ χέρια του ὀπίσω καὶ δέσαντες αὐτὸν εἰς μίαν κολόναν ἀπὸ τὸ σαράγι του τῷ λέγουν: Νικόλαε βλέπε τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν, μόνον γενοῦ Τοῦρκος μὲ τὸ καλόν. Ὁ δὲ Ἅγιος τῷ λέγει· Κριτὴς εἶσαι, καὶ ὅτι θέλεις κάμε. Ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ τὸ Κετάρης, (βιβλίον) δὲν λέγει δυναστικῶς νὰ μὲ κάμητε Τοῦρκον. Τότε ἐπρόσταξε καὶ τὸν περιέτεμον, ἤγουν τοῦ ἔκαμον σινέτι (βάπτισις) νομίζοντες ὅτι μὲ τοῦτο θέλουν τὸν καταπέσει οἱ ἀνόητοι ἰὰ ὁμολογήσῃ τὴν Θρησκείαν τους ἀληθινὴν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Μακάριος ἐφώναξε μὲ πλέον πεπαρησιασμένην φωνήν, τί μὲ κόπτετε; ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι τὸν Χριστὸν μόνον πιστεύω, διὰ Θεὸν ἀληθινόν, ἐάν καὶ τὸ κορμί μου ὅλον κατακόψητε εἰς λεπτὰ κομμάτια δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Χριστὸν μου, αὐτὸν πιστεύω, αὐτὸν λατρεύω, αὐτὸν ἔχω βοηθόν, ὅστις στέκεται ἀοράτως καὶ μὲ ἐνδυναμώνει. Ὁ δὲ Τοῦρκοι τοῦ ἔλεγον, Σὺ Νικόλαε σαλαβάτι ἔκαμες σινέτι σοῦ ἔκάμαμεν, Τοῦρκος εἶσαι, ὁ δὲ ἅγιος τοῖς ἔλεγε ψύματα λέγετε, ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι καὶ τὸν Χριστὸν μου πιστεύω. Ὡ μακαρίας φωνῆς, μακαριώτατον σίόρα, τὸ ὁποῖον ἔλαμψε λαμπρότερον τοῦ ἡλίου ἤστρεψε καὶ ἐβρόντησε καὶ εἰάροξε τὸν δράκοντα τὸν μέγαν, τὸ αὐτὸ χρέμα ὄργανον τῆς ὑπερηφανείας τὸ κάρβουνον τοῦ ἄδου, τὸ ἀναμένον μὲν κατὰ τὸ παρὸν καὶ μὲ μελανωμένον δὲ ἔσον οὔπω. τὸ ἔσχατον ἐπὶ τρόπον τοῦ ἀρχαίου δράκοντος καὶ ὅμοιον εἰς τὴν κακίαν, τὸν ἀπόγονον τῆς Ἄγασ, ὅστις λογιάζω, δι' ἄλλο δὲν ἐπέμεινεν ἔως τῶρα, πάρεξ ἰὰ εὔρουν ἀφορμὴν, καὶ εἰ νέοι στρατιῶται νὰ στεφανωθεῖν διὰ μέσου τῶν τυράννων των. Βλέποντας λοιπὸν ὁ Καϊμακάμης ὅτι μὲ τὸ σινέτι τίποτε δὲν κατορθῶναι, ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλουν εἰς τὴν φυλακὴν τῶν φοιέων, καὶ οὔτε ψωμί, οὔτε νερὸν νὰ

τοῦ δώσουν οἱ φυλακίτορες, ἔμεινε λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν ἄσιτος ἡμέρας ἐξήκοντα πέντε (65) ἔπειτα τὸν ἔβγαλαν καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Καϊμακάμην, ἦτο δὲ ὄλος φαειρὸς καὶ χιριέστατος ὡσάν νὰ ἦτο εἰς τὸ συμπόσιον. Οἱ δὲ κατήγοροι ἐφώναζον ἢ Τοῦρκος νὰ γείνη ἢ νὰ θανατωθῇ Ὁθεν τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ Καϊμακάμης, ἀνίσως μετεμελήθη καὶ στέργει τὴν τοῦ Μωάμεθ θρησκείαν, αὐτὸς δὲ ὁ γενναῖος ἐκήρυτε μὲ περισσότερον θάρρος καὶ τόλμην καὶ παρησίαν τὸ Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ τὸν Χριστὸν μου πιστεύω, καὶ δὲν ἀρνοῦμαι ἂν καὶ μυρίας βασάνους μοι δώσητε. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλουν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τὸν ὁ ἰβδίζουν συχνά, ὅτε δὲ εὗρισκετο εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἔμαστίζετο δεινῶς ὑπὸ τῶν ἀσπλάγχων καὶ θηριογνομόνων δημίων, ἐπῆγεν ὁ Ἀγαρινὸς ἐκείνος ὅπου ὥριζε τὸ ἐργαστήριον ὅστις ἦτο βαθύπλουτος καὶ τοῦ ἔαξε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέραν του, ἂν ὅμως θελήσῃ νὰ γείνη Τοῦρκος, καὶ προῖκαν πολλὴν καὶ ἐργαστήριον πολλῶν χρημάτων καὶ τιμῆς ἄξια. Ἄλλα ταῦτα μὲν ὁ γενναῖος Μεγαλομάρτυς Νικόλαος ἐλογίσθη ὡς ὄναιον, κομπορτὸν καὶ σκιάν, ἔχω, δὲ ἔλεγε, πλοῦτον ἄσουλον μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου, ὅστις ἔχει ἡτοιμασμένα διὰ ἐμὲ εἰς τοὺς Οὐρανούς θάλαμον καθαρὸν, δόξαν ἀμάραντον τροφὴν ἀδαπάνητον, καὶ βασιλείαν ἀδιάδοχον, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ὁ κόσμος ἀντάξιος, οὐδὲ τὸ παραμικρόν, καὶ αὐτὴν ἔταξεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ εἰς ἐκείνους ὅπου τὸν ἀγαποῦν, καὶ δὲν τὸν ἀρνηθοῦν, μὴ λαβόντες τὸ χράγμα τοῦ Μωάμεθ διὰ νὰ κατοικοῦν καὶ νὰ συμβασιλεύουν μὲ αὐτὸν αἰῶνια, ταῦτα μὲν ἀκούσας ἐκείνος, ἐγύρισεν ἀναπολόγητος. Ὁ δὲ Καϊμακάμης ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβγαλαν πάλιν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, ὁ δὲ κριτὴς βλέποντας τὸν Μακάριον κατὰ πολλὰ νέον, καὶ τὸ πρόσωπόν του ὑπερλαμπρον, ἄρχισε νὰ τῷ λέγῃ μὲ πολλὴν ἡμερότητα κολακεύοντας αὐτὸν λέγων, διατί νὰ χάσῃς τὴν ζωὴν σου; ἔλα εἰς τὴν ἰδικὴν μας πίστιν, καὶ θέλεις γνωρίσῃ τὴν ὠφέλειαν καὶ τὸ καλόν της, ὅτι ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ νέος δὲν γνωρίζεις τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ Μάρτυς τὰ αὐτὰ ἐφώναξε, Χριστιανὸς εἶμαι καὶ Χριστιανὸς ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνω, τί βραδύνεται; τί χασομερᾶτε; ταύτην τὴν χάριν ζητῶ μόνον ἀπὸ λόγου σας, δότε

μοι ὀλιγορώτερον τὸν θάνατον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ κριτὴς καὶ στοχαζόμενος τὸ στερεὸν καὶ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, πῶς ἀδύνατον εἶναι νὰ τὸν παρασλεύσῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε κἀν μὲ λόγον διὰ νὰ μὴ κατασιχθῶνται περισσότερον, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι παραδίδοντάς τον τῷ Ἐπάρχῳ. Ἐκεῖνος δὲ τὸν ἔδεσε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του εἰς τὸ Ταχτὰ Καλέ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἔμπροσθεν τῆς λεωφόρου ὅτε δὲ τὸν ἔφερεν ἐκεῖ ἦτον ἕλως χαρὰ μὴ δειλιάσας καθόλου τὸν θάνατον, ἦτο δὲ θαῦμα τοῖς παροῦσι καὶ ὁρῶσι τὴν τοῦ Μάρτυρος προθυμίαν, πῶς ἤστραπτε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν ἔνδοθεν φαιδρότητα τῆς ψυχῆς καθὼς ποτὲ τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου φαίνεται ὡσάν νὰ ἐπήγαιεν εἰς γάμον, καὶ ὄχι εἰς θάνατον. Οὗτος ἦτον ὅλως ἠλλοιωμένος, οὗτος ἐπόθει καὶ ἐδίψα τὸν ὑπὲρ Χριστὸν θάνατον ὡς ἡ Δαυϊτικὴ ἔλαφος παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, εἶχε γὰρ τὸ πῦρ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης τῆς καρδίας του κράζων, κατὰ Παῦλον, τῆς ἡμᾶς χωρὶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; καὶ τὰ ἔζη. Ὅτε λοιπὸν τὸν ἐγονάτησεν ὁ Τσελάτης, ἠπλωνεν ὁ Μάρτυς τὸν λαιμὸν του ὅσον ἠδύνατο διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ εὐκόλα καὶ ὀλιγόωρα, ὅστις προσευχόμενος ἀπετημήθη τὴν μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον κατὰ τὸ α.χ.σ β; ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ Σεπτεμβρίου κ.γ. ἡμέρα δευτέρα, καὶ ἡ μὲν Ἁγία καθαρὰ καὶ ἄμωμος αὐτοῦ ψυχὴ, ἀνέβη μὲ πολλὴν παρησίαν φωτὶ Οὐρανίῳ ἀποστράπτουσα καθαρωτέρα καὶ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου μὲ ἀκτίνας στεφανηφόρος συντροφιασμένη μὲ τὰ τάγματα τῶν ἁγίων Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων εἰς τὰ Οὐράνια διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τρανότερον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Θεῖα δὲ χάρις ἀπέμεινεν εἰς τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον καὶ ἐβλεπον φῶς καὶ ἐκατέβαινεν οὐρανόθεν τρεῖς νύκτας προφανῶς εἰς αὐτὸ καὶ ἐφαίνετο τὸ Μαρτυρικὸν ἐκεῖνο λείψανον ὅλον φῶς καὶ οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἔχαιρον βλέποντες καὶ ἠγάλλωντο οἱ δὲ Ἄγαρινοὶ διεπρίοντο τὰς καρδίας καὶ διὰ νὰ κρύψουν τὸ θαῦμα ἔλεγον· ἡμεῖς τὸν ἐκόψαμεν καὶ ὁ Θεὸς ἔρρηψε φωτὶα καὶ τὸν κατακαίει. Ἰδόντες δὲ οἱ Χριστιανοὶ τὸ Ἅγιον φῶς ἐπήγαν τινὲς εὐλαβεῖς εἰς τὸν Κριτὴν καὶ δίδοντές του Ἀργύρια ἱκανὰ ἔλαβον τὸ Ἅγιον λείψανον καὶ μὲ μεγάλην παρησίαν τὸ ἔθαψαν εἰς τὸ Μονα-

στήριον τῆς Παναγίας εἰς τὴν Χάλκην. Καὶ ἔπειτα ὁποῖος ἤθελεν ἔδιδεν ἕνα φλωρί καὶ ἔβαφε τὸ μανδύλι του εἰς τὸ αἷμα τοῦ Ἁγίου, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἔκοψαν καὶ οἶαν ἀσθένειαν εἶχε καλῶς ἐλάμβανε τὴν υγίαν του. Ἄλλος δὲ τις ἔπαιρνε τὸ μανδύλιον τὸ ὁποῖον ἔθετον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μάρτυρος καὶ βάνοντάς το ἐπάνω εἰς ἕνα ἄνθρωπον ὅπου εἶχε θέρμη πολυκαιρινήν, εὐθὺς ἔλαβε τὴν υγίαν του. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου καὶ ἐπήραν τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας ὅπου ὀνομάζεται Κοντοσκάλη, ἐκεῖ δὲ ἦτο ὁ Σύγγελος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὀνόματι Γρηγόρηος ἐκ τῆς τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου ἄνθρωπος σοφώτατος καὶ ἐνάρετος, κολλὰ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἀγαπώμενος. Οὗτος ἐζήτησε τὴν Κάραν τοῦ Μάρτυρος ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν του τὴν ὁποίαν πέρνοντας, τὴν εἶχε ἐκεῖ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ ἀγιασμὸν τῶν Χριστιανῶν. Μετὰ τινὰ δὲ καιρὸν τοῦ Συγγέλου ἀποθανόντος, τὴν ἐπήραν οἱ ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀλλὰ δύο κομμάτια ἅγια λείψανα τὰ εἶληθεν ὁ Πατριάρχης.

Ἐπήγαν οἱ Πατέρες ἀπὸ τὸ ξηροποτάμι νὰ κληρονομήσουν τὸν Σύγγελον, ἀλλὰ τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ τὰ ἅγια λείψανα τὰ ἐκράτησαν ἄλλοι δὲ πατέρες ὕστερον πηγαίνοντες μετὰ βίας ἐπήραν τὰ λείψανα ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, τὴν Ἁγίαν τοῦ Μάρτυρος Κάραν δέ, ὅλος ὁ Μαχαλά; ἔστρεψεν νὰ τὴν δώσουν, ἕνας δὲ ἄρχοντας πρῶτος ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας δὲν ἄφησε νὰ τὴν πάρουν, ἀλλὰ ἔχουν, ἔλεγε εἰς τὸ Μοναστήριον πολλὰ ἅγια λείψανα καὶ ἡμεῖς ἔχομεν περισσοτέραν χρῆσιν, νὰ τὴν ἔχομεν ἐδῶ. Ἐμειναν λοιπὸν οἱ πτωχοὶ πατέρες πικραμένοι, εἶχον ὅμως τὸ θάρρος τους εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν Ἅγιον. Τὴν ἐπαύριον ἐβγαλεν πανοῦκλαν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, Στέλλει κράζει τοὺς Πατέρας τοῦ ψάλλουν Ἁγιασμόν καὶ εὐθὺς ὑγίανε (ιάθη) ζητοῦσι πάλιν οἱ Πατέρες τὴν Ἁγίαν Κάραν ἐκεῖνος δὲν τὴν δίδει, ἐβγαλεν δευτέραν Πανοῦκλαν, καὶ πάλιν δὲν τὴν ἔδωκε. Τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνο τοῦ προηγουμένου Πατᾶ Μακαρίου, ὡσάν ἕνα παιδί νέον, ὀλίγον ξανθόν, καὶ τοῦ λέγει αὔριον πῶς εἶνε ὁ σου ποθεῖς Πάτερ.

Τὴν ἑπαύριον κυπαῖ πάλιν ἡ πανοῦκλα τὸν ἄρχοντα καὶ τὴν γυναῖκα του, ἔστειλεν πάλιν καὶ ἔκραξεν τοὺς Πατέρας ὄλους καὶ παρσούδους ὅπου τὸν ἐσταύρωσαν ἰάθη). Τότε τοὺς ἔδωκε καὶ τὴν Ἁγίαν Κάραν καθὼς καὶ ἄλλα πολλὰ ἀφιερῶματα διὰ τὸ Μοναστήριον, τὰ ὁποῖα λαβόντες μετὰ τῆς Ἁγίας Μαρτυρικῆς Κάρας ἤλθον μὲ μίαν μεγάλην χαρὰν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο μέχρι τῆς σήμερον.

Οὗτος εἶναι ὁ βίος καὶ τὸ Μαρτύριον τοῦ Νέου Νικολάου ἀλλὰ τέλος τὸ πρόφημα, οὕτως ἠγωνίσθη καὶ οὕτω κατὰ Κράτος ἐνίκησε τὸν ἐχθρὸν διάβολον, καὶ δὲν τοῦ ἔγινε κανὲν ἐμπόδιον, καθὼς πολλοὶ καὶ ἀμελεῖς καὶ ἀνανδροὶ καὶ φιλόσοφοι καὶ φιλήθονοι μᾶλλον, ἢ φιλόθεοι λέγουσι, ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς τάχα Μαρτυρίου ὅτι ἠσθένησεν ἡ φύσις, ὅτι πίστιν δὲν γυρεύουν αἱ κρατοῦντες, ἀλλὰ χρήματα καὶ ὅτι αὐθάδεια εἶναι γὰρ γαίνηται ὁ ἄνθρωπος ῥιψοκίνδυνος καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ψυχρὰ καὶ ἀχρηστικά καὶ ἀνόητα λόγια ἐκδύποντες τὴν προθυμίαν τῶν θελόντων ἀγωνισθῆναι καὶ ἄκυρον ποιοῦντες ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ὅπου λέγει πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς καὶ οὐ μὴ λείψῃ ἡ γενεὰ αὕτη τῶν Μαρτύρων δηλαδὴ ἕως τῆς συντελείας, τὰ ὁποῖα τοῦ Χριστοῦ λόγια ὁ Νέος τὴν ἡλικίαν Νικόλαος, μὲ τὸ ἔργον ἐτελείωσε, καὶ δὲν εὗρηκε κανέναν ἐμπόδιον, οὔτε τὸ νέον τῆς ἡλικίας, οὔτε ὁ καιρὸς, οὔτε ἡ ψυχρότης, καὶ τὰ λόγια τῶν πολλῶν, οὔτε τῶν κρατούντων ἡ ὁμότης οὔτε τοῦ διαβόλου αἱ νοηταὶ ἀλλαγές καὶ τὸ πλῆθος τῶν παγίδων ὅπου ἤτοιμασαν, οὔτε κολακείαι οὔτε φοβερῖσμος, οὔτε ἰδιωρεαί, οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε αὐτὸν πάντων τὸ δεινώτατον ὁ θάνατος, ἀλλ' ἴσχυσε πάντα, καὶ εἰς τέλος ἐνίκησε καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον μὲ μόνον τὸ Χριστιανὸς εἶμαι.

Εὐλογητὸς λοιπὸν ὁ Θεὸς καὶ δεδοξασμένος καὶ ὑπερύμνητος ὅπου μᾶς ἠξίωσε καὶ τώρα Μάρτυρας ὅτι ὄχι ὁ τόπος ἀλλὰ ὁ τρόπος καὶ ἡ προθυμία κάμει τὸν ἄνθρωπον φιλόθεον ἐπειδὴ ἀγκαλὰ καὶ ὁ τόπος τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκονται σήμερον δυστυχισμένοι ὑπὲρ ποιεῖ ἀπὸ τὰς καιρικὰς περιστάσεις, ἀλλὰ αὐτοὶ πάλιν τὴν σήμερον ἔχουν τὸ Κράτος καὶ κινήματα εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ μαρτυριῶν καθ' ἑκάστην, ἂν καλὰ καὶ ὄχι διὰ ξίφους, ἄλλοι μὲ τὰς καθημερινὰς περιστάσεις καταδρομὰς ἀνυπόφορα δοσήματα, ἀρπαγὰς αἰχμαλωτισμούς, φυλακὰς, θλίψεις, στενοχωρίας καὶ ἄλλα μύρια ἀπὸ τὸν βαρύτερον ζυγὸν τῶν

ἀθέων ἀγαρηνῶν εἰς ὅλην τους τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὰ εἶπω μὲ κάποιον θάρρος πρὸς τοῦτον πληροφορίαν· αὕτη εἶναι ἡ (ὑπερβολὴ) παροβολὴ ὅπου εἶδεν ὁ Θεολόγος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν. Οὗτος εἶναι οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης καὶ ἔπλυναν καὶ ἐλεύκαναν τὰς στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου, διὰ τοῦτο ἦσαν ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ ἵνα λατρεύσιν αὐτῷ νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ἐν τῷ Ναῷ αὐτοῦ. Καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ Θρόνου θέλει κατασκηνώσει ἐπάνω αὐτῶν. Δὲν θέλει πεινάσει πλέον, οὐδὲ θέλων διψάσῃ οὐδὲ θέλει πέσει ἀπάνω τους ὁ ἥλιος οἱ δὲ κανένα καῦμα ὅτι τὸ ἄρνιον ἦγουν ὁ Χριστὸς ὅπου μέσον τοῦ Θρόνου θέλει τοὺς ποιμοῖναι καὶ θέλει τοὺς ὀδηγήσει εἰς τὰς ζωὰς βρύσεις τῶν ὑδάτων· καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἀπὸ τὰ ὀμμάτια τους, καὶ πάλιν ἡ δὲ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν Ἀγίων, οἱ δὲ ἠερῶντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ, Μακάριοι καὶ μακάριοι οἱ νεκροὶ ὅπου ἀποθνήσκουν εἰς τὸν Κύριον ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξης.

Νὰ λέγει τὸ Πνεῦμα, διὰ τὰ ἀναπαυθῶν ἀπὸ τοὺς κόπους τους καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀκολουθοῦν κατόπιν τους εἰς τὴν βασιλείαν δηλαδὴ τὸν οὐρανὸν ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ Θηρίον ἦγουν τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ ἦτις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος του τὴν περιτομὴν δηλαδὴ καὶ πάλιν εἶδον θάλασσαν ὑάλινην ἢ ἀνακατωμένην μὲ φωτῖαν καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἐνίκησεν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ τὸ χάραγμα του καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος του ὅπου ἔστεκεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὑάλινην καὶ εἶχον κηθάραι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὠδὴν τοῦ Ἀρνίου λέγοντες, μεγάλη καὶ θαυμάσια εἶναι τὰ ἔργατά σου, Κύριε ὁ Θεὸς Παντοκράτωρ, δίκαιε καὶ ἀληθινὴ εἶναι αἱ ὁδοὶ σου, ὦ Βασιλεῦ τῶν Ἀγίων τίς οὐ μὴ φοβηθῆσῃ Κύριε καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; καὶ πάλιν εἶδον Θρόνους καὶ τινὲς ἐκάθισαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πελεκοσφαγμένων διὰ τὴν Μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ὅσοι δὲν προσκύνουν τὸ θηρίον οὐδὲ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ δὲν ἔλαβον τὸ χάραγμα του, βλέπεις πῶς εἰς τὸν χορὸν τῶν Μαρτύρων ἀριθμοῦνται οἱ Χριστιανοὶ τοῦ νῦν καιροῦ καὶ χωρὶς τὴν χύσιν τοῦ αἵματος νοητοὶ Μάρτυρες, διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ διὰ τὴν πίστιν; ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστην διὰ ἀναγκαινοσμούς καὶ παρηγορίας, καὶ πληροφορίας τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν δὲν θέλει ὁ στρατοπεδάρχης Ἰησοῦς καὶ ἐβγάιναι καὶ αἰσθητῶς ἀνδρειομένους ἀνδρας πρὸς παρτάξιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὸν Δαυὶδ κατὰ Γολιάθ ἀπὸ τὸν λόγον μου ἐπὶ εὐφημίαν προκειμένος Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος, οὗ ταῖς πρεσβείαις ὁσθεθίμεν τῶν παγίδων ἀνιαρῶν καὶ τύχοιμεν μετ' αὐτοῦ τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων ἐν τῇ Ἀγίᾳ καὶ Ἀγύρῳ Μακαριότητι Ἀμήν.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ ΕΚΔΟΘΕΙΣΩΝ ΥΠΟ Γ. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Αὐγούστου 23. Τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ Συκε-
λώτου Ἀπολ. Ἦχος α'.

Τὸ σῶμα ταπεινώσας, ἐν νηστειαῖς καὶ εὐχαῖς, καὶ ἐν ἀγρυπνίαις
πανίχοις τε, ἐκπύον κατατρεχῶν ὧνπερ Ἄγγελος ἐν γῆ ἐβίωσας Πάτερ,
καὶ τοὺς πόνους τῶν ἀρετῶν νῦν δρεπόμενος, δόξα τῷ δεδωκότι σοι
ισχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ἰάματα.

Κοντάκιον Ἦχος. πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ Θεῷ οὐ ἀνακείμενος, φωστῆρ ἐδειχθης, φαι-
νὸς Εὐβοίας πάνσοφς, ἐχορημάτισας Ὁσίων ἐγκαλώπισμα, πολιστής τε
Ὅρους τοῦ Νεοτάκοι, Ἀσκητῶν τε θεῖον ἔρεισμα, τῶν σὲ τιμῶντων
προσβευτῆς ἐτοιμώτατος, διὰ κράζομεν, χαίροϋς Πάτερ Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου.

Παρέστης Παρθένε ἐκ δεξιῶν τοῦ Παμβασιλέως, ὡς Βασίλισσα
τοῦ παντὸς περιβεβλημένη, καὶ περιλαμπομένη, φωτὶ τῶν σῶν χαρί-
των θεοχαρίτωτε.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς Κοιμήσεως ἡ Ἑορτή, συμψάλ-
λεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ ἐν τῷ Ὄρει τοῦ
Νεοτάκου τῆς Χαλκίδος, ὑπάρχει Ἀκολουθία του εἰς ἐμέ.

9 Μαΐου Νικολάου τοῦ ἐν Βονέοις Ἀπολ. Ἦχος Δ'

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἀμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσ-
μάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τὸν ἐν
παντοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, διοιμάργυς ἐξ ἐώας Νικόλαε, πρόσβευς
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κατεφρόνησας, καὶ κόσμον λιπών, Θεῷ
ἠκολούθησας, ἐξ ἐώας ἄριστε, ἐν Βονέοις παρώκησες, ἐν οἷς θῦμα
γενόμενος, Χριστῷ προσενήνυκας Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν ἐκ τῆς ἐώας ἐξαστράψαντα
ἀθλητὴν φύλακα καὶ ρύστην, Χριστιανῶν ἀτάντων, Νικόλαον τὸν
Νέον, Χριστοῦ τὸν μάρτυρα.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνων αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι Ἀλληλούια
Ἀκολουθία Ἁγίου Νικολάου εἰς χεῖρας μου Ἀθῆναι 1873

20. Μαΐου. Ἦ Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ
ἐκ Μύροις Ἀπολ. Ἦχος V'.

Καθύπερ ἥλιος ἐφάνη τῇ κίσει ἢ σεβασμῖα Ἱεράρχα ἡμέρα, τῶν
Λειψάνων σου τῆς Ἀνακομιδῆς, σκότος ἐκδιώκουσα, τοῖς ἐνθέοις ἀκ-
τίσι, πειρασμῶν καὶ θλίψεων ἐκ τῶν σῶν εὐφημούντων, καὶ ἐκ βοῶν-
των πίστει τῇ θερμῇ χαίροις προστάτα τοῦ κόσμου Νικόλαε.

Κοντάκιον Ἦχος Γ'. Ἦ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ἐῶαν ἠύφρανας ἐν τῇ ζωῇ σου παμμάκαρ, καὶ τὴν δύσιν αὐγα-
σας, τοῖς ἱεροῖς σοι Λειψάνοις ἄπασαν τὴν οἰκουμένην περιλαμβάνει,
θαύμασι καὶ ταχυδρόμοις ἐπιστασίας διὰ τοῦτο συνελθόντες, σὲ εὐφη-
μοῦμεν Πάτερ Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον.

Ἐχει τὸ σὸν Πνεῦμα ὁ οὐρανός, σῶμα δὲ τὸ θεῖον, Ἰταλία ἢ θαν-
μασίη, ὑπὲρ καταϊέθη βλίψων ἄφθονα μύρα, καὶ θαύματα πηγάζων
Πάτερ Νικόλαε.

Ἀκολουθία παρ' ἐμοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κεφαλληνία.

23 Σεπτεμβρίου. Ἦ σύλληψις τοῦ Προδρόμου
Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Ἦ πρώην οὐ τέκτουσα οἰτεῖρα εὐφράνθητι. Ἴδου γὰρ συνέλαβες
Ἥλιου λύχνον σαφῶς, φωτίζειν τὸν μέλλοντα, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην,
ἀβλεψία νοσοῦσαν, χόρρευς Ζαχαρία, ἐμβοῶν παρηρησία, Προφήτης τοῦ
Ἐπιστοῦ ἐστίν, ὁ μέλλον τίκτεσθαι.

Κοντάκιον Ἦχος Α'. Χορὸς ἀγγελικὸς

Εὐφραίνεται λαμπρῶς Ζαχαρίας ὁ μέγας, καὶ ἡ πανευκλεῆς Ἐλισά-
βετ ἡ σύζιξ, ἀξίως συλαμβάνουσα, Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, ὃν Ἀρ-
χάγγελος εὐαγγελίσατο χαίρων, καὶ εἰ ἄνθρωποι ἀξιοχρέως τιμῶμεν
ὡς μύστην τῆς χάριτος.

Μεγαλυνάριον

Στεῖρα καὶ προσβύτις θεῖα βουλή, καρπὸν συλαμβάνει, τὸν ὑπερ-
τερον Προφητῶν, τῶν τὴν ἀκαρπίαν ψυχῶν μέλλοντα τέμνειν, ἀξίην
μετανοίαν οὐ μεγαλύνομεν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούια.

23 Σεπτεμβρίου. Τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Καρπενησίου.
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Πλ. Α'.

Ἐφρυτεύθης ὡς ῥόδον πανευαδέστατον, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου,
μάρτυς Νικόλαε, καὶ ἐποτιόθης δαψιλῶς, θεῖθροις αἱμάτων σου, εὐωδι-
άζει δὲ τερπνῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, διό σοι θερμῶς κραυγάζω,
τὸ δεισιδὲς τῆς ψυχῆς μου, ὄσμαῖς χαρίτων σου καταλάμπρυνον.

Κοντάκιον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Καταβαλὼν τὰς τῶν Ἀσμάτων ἐπίρσεις, ὡς στρατιώτης δυνατὸς τοῦ Δεσπότου νικητικὸν διάδημα ἀπέιληφας, ὄθεν εὐφημοῦμεν σε, ὡς γενναῖον ὀπλίτην, πόθῳ ἐκτελοῦντες σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἣ δουλώσει σωθῆσθαι ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας τρισμάκαρ Νικόλαε.

Μεγαλυνάριον

Τὸν Λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον ἀθλητὴν, Νικόλαον πάντες, εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς εἰς τὴν τοῦ Μωάμεθ, διήλεγξαι θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδόξως, καθωμολόγησε.

6 Δεκεμβρίου. Τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἀπολ. Ἦχος Α'.

Τῆς πίστεως κανὼν τε καὶ εἰκὼν πραότητος, τῆ σῆ ποιμνῆ ἐδείχθης Ἱεράρχα Νικόλαε· ἐξέλαμψας διὸ ἐν οὐρανοῖς, φαιδρότερον ἡλίου ἀστραπῆς, ἱκετεύομεν οὖν πάντες ἐξ οὐρανοῦ λιτταῖς σου καταπεμφθῆναι, νίκας τῷ φιλοχρηστῷ Βασιλεῖ, εἰρήνην τοῖς εὐσεβέσι τε, καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐν τοῖς Μύροις Ἅγιε, ἱερούργος ἀνεδείχθης, τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκα τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ τοῦτο ἡγιασθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Μεγαλυνάριον

Ὅρφανῶν προστάτην τε καὶ χηρῶν, πεινόντων τροφέα, πενομένων τε πλουτιστὴν αἰχμαλώτων ῥύστην, πλεόντων τε σωτήρα, κεκτήμεθα παμμάκαρ σοφὲ Νικόλαε.

31 Ὀκτωβρίου. Τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐν Χίῳ Ἀπολυτίκιον Ἦχ. Γ'.

Μέγα καύχημα τῆς Χίου πάλαι, ἀξιάγαστε τῆς σῆς πατρίδος ἀθλοφόρε Χριστοῦ γενναιοῦτατε, ὡς οὖν ἐν ταύτῃ τὸ αἷμα ἐξέχεας καὶ μακαρίαν εἰργάσω Νικόλαε, οὕτως Ἅγιε ἀξίην περὶσώξαι τοὺς σοὺς πρὸς Κύριον δεήσεις.

Κοντάκιον Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Φερονύμως γέγοναι, νίκης λαοῦ ὀρθοδόξου, ἱερὲ Νικόλαε, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσας, ὄθεν σοι ἐν κατανύξει ψυχῆς βοῶμεν, δώρησαι ἡμῖν τὴν νίκην ταῖς σοῖς πρεσβείαις, κατ' ἐχθρῶν τῶν δραμένων καὶ ἀοράτων τοῖς σὲ τιμῶσι πιστοῦς.

Μεγαλυνάριον.

Ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας φαινὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, τῶν Μορτύρων ἢ καλλονῆ, Νικόλαε μάκισθ, καὶ πάντας καταναγάζεις, τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.